

Η κυρία Ελευθερία

Έριξε μια ματιά γύρω της. Το δωμάτιο ήταν συγυρισμένο, όλα ήταν καθαρά και στη θέση τους. «Πρώτη μέρα στο σχολείο, πώς να τα πήγε;» Την κόρη της σκεφτόταν. Τώρα, να βάλει το τραπέζι. Άνοιξε το συρτάρι του μπουφέ για να βγάλει τα μαχαιροπίρουνα.

Από το μικρό κάδρο η Χριστίνα χαμογελούσε. Μόλις είχε βγει από τη θάλασσα και στάζαν τα μαλλιά της. Τα μάτια της λαμποκοπούσαν από τον ήλιο και τη χαρά. «Θεέ μου, κάνε να την ξαναδώ να γελά έτσι» μουρμούρισε η μητέρα. Ξαφνικά ένιωσε όλη την κούραση της μέρας να βαραίνει τους ώμους της. Είχε ξυπνήσει απ' τα χαράματα για να προλάβει να σφουγγαρίσει την είσοδο και τις σκάλες, να κατεβάσει από κάθε πάτωμα τους σκουπιδοτενεκέδες, προτού ξυπνήσει η Χριστίνα και τη δει. Η δουλειά της θα πείραζε τη μικρή, αυτό το ήξερε, και ήθελε, τουλάχιστο στις αρχές, ν' αποφύγει να την πικράνει. «Σιγά σιγά θα συνηθίσει» σκεφτόταν.

Είχε στρώσει και το χαλί, ένα χαλί που το είχαν στη Θεσσαλονίκη στο ωραίο τους σαλόνι. Έκανε ζέστη ακόμη, ήταν νωρίς για χαλί και για φλοκάτη. Αλλά βιάστηκε, γιατί ήθελε να δώσει μια ατμόσφαιρα ζεστασιάς στο σπίτι, να νιώσει η Χριστίνα ευχάριστα. Την κουρτίνα στο δωματιάκι δεν πρόλαβε να την κρεμάσει. Είχε κάνει τόσες άλλες δουλειές. Μοίρασε το ταχυδρομείο. Ήτανε αρχές ακόμα και δεν ήξερε καλά τους ενοίκους, τα ονόματά τους, και σε ποιο πάτωμα έμενε ο καθένας τους. Όσους γνώρισε τους βρήκε συμπαθητικούς. Καλά θα τα πήγαινε μαζί τους. Ήταν σίγουρη. Μόνο που δε θα της έφτανε ο μισθός για να τα φέρει βόλτα. Και με κανέναν τρόπο δεν έπρεπε ν' αγγίξει τα χρήματα που της είχανε περισσέψει από το σπίτι της Θεσσαλονίκης. Τα μισά τα είχε δώσει για το θυρωρείο. «Μια κακή ώρα να σου τύχει και τι γίνεται;»

Έπρεπε να συνεχίσει τ' αγγλικά της η Χριστίνα, σε φροντιστήριο βέβαια. Θα ρωτούσε τον ξάδερφό της, αυτός θα ήξερε. Αλλά κι αυτό έξοδο ήταν. «Ξέρω ραπτική. Να πηγαίνω στα σπίτια δε γίνεται, μια και πρέπει να κρατώ το θυρωρείο. Θα κοιτάξω να βρω λίγη δουλειά να κάνω εδώ. Ευτυχώς έχω τη ραπτομηχανή. Ας είμαι γερή, Χριστέ μου, κι όλα θα διορθωθούν».

Έβαλε τα μαχαιροπίρουνα στο τραπέζι, το πιρούνι αριστερά, το μαχαίρι δεξιά. «Όλα να 'ναι καλά βαλμένα. Θ' αλλάζω και τα λουλούδια συχνά». Τη Χριστίνα συνεχώς σκεφτόταν. Παράξενο παιδί! Όταν γύρισε από την Αγία Τριάδα και δε βρήκε τον πατέρα της στο σπίτι, έγινε άσπρη σαν το πανί. Και τι δεν της είπε για να την ησυχάσει: Πως θα γυρίσει, πως θα γράψει. Δεν άκουγε τίποτε. Καθόταν στο δωμάτιό της βουβή. Ύστερα, λες και τον ξέγραψε, δεν ξαναμίλησε γι' αυτόν, σαν να είχε πεθάνει.

Γιατί να φύγει ο Γιάννης; Άραγε ζει καλά ή το μετάνιωσε; Θα ξαναγυρίσει; Πάντοτε ήθελε να γίνει πλούσιος. Δεν τον ικανοποιούσε η δουλειά του στην ασφαλιστική εταιρεία, ούτε ο μισθός. Και είχαν ξεκινήσει τόσο όμορφα! Παντρεύτηκαν από αγάπη κι όλα πήγαιναν τόσο καλά. Εκεινής δεν της έλειπε τίποτε. Είχε το σπίτι της, την προίκα της, ούτε είχε πολλές απαιτήσεις. Ο μισθός έφτανε και περίσσευε. Ο Γιάννης όμως δεν ήταν ευχαριστημένος. Κι όταν γεννήθηκε η Χριστίνα, τα έξοδα μεγάλωσαν. Πάντοτε ο Γιάννης ονειρευόταν να φύγει από την Ελλάδα, πότε στην Αυστραλία πότε στην Αμερική. Δεν τον χωρούσε ο τόπος. «Να κάνω λεφτά» έλεγε και ξανάλεγε... Ώσπου πέρσι του έκαναν αυτή την πρόταση, να πάει στο Αμβούργο. Δε θα κέρδιζε πολλά στην αρχή, αλλά η δουλειά είχε μέλλον, άξιζε τον κόπο, της εξηγούσε ο Γιάννης. Από την πρώτη στιγμή αντέδρασε, δεν ήθελε. Εκείνος επέμενε. Άρχισε η γκρίνια. «Έπρεπε να δεχτώ να φύγουμε για τη Γερμανία; Δε χωρίσαμε όμως γι' αυτό. Τελευταία τσακωνόμασταν για όλα».

Ο Γιάννης είχε γίνει οξύθυμος. Η Ελευθερία έστειλε τη Χριστίνα στη θεία της για το καλοκαίρι. Το παιδί άκουγε, έβλεπε πως δεν τα πηγαίνανε καλά. Μια μέρα, για μια ασήμαντη αφορμή, έγινε ένας φοβερός καβγάς και ο Γιάννης τ' αποφάσισε. Έφυγε. Η Ελευθερία ένιωσε τον κόσμο της να γκρεμίζεται. Η απελπισία την έπνιγε. Αλλά η Χριστίνα θα γυρνούσε σπίτι. Έκρυψε τον πόνο της. Είχε και κείνη τις ευθύνες της. Πώς να φορτώσει στο παιδί και τη δικιά της πίκρα;

Κοίταξε το ρολόι. Δε θ' αργήσει να 'ρθει. «Ας πάω στην κουζίνα να ετοιμάσω». Η θύμηση του άντρα της είχε θολώσει τα μάτια της. Όχι, όχι, να μην κλάψει και τη βρει κλαμένη η Χριστίνα.

Βγήκε στον διάδρομο. Η κουζίνα ήταν στο βάθος. Εκεί μαγειρεύε κι εκεί έπρεπε να πλένονται. Φυσικά το θυρωρείο δεν είχε μπάνιο. Αυτό κακοφάνηκε στη Χριστίνα. «Πολυχαϊδεμένη την είχαμε και τώρα το κακόμοιρο πληρώνει τα σπασμένα». Η κουζίνα ήταν μικρή και σκοτεινή.